

[Stærmose.]

mig. Det var jo saadan, at disse Angreb paa Gestapohovedkvartererne var planlagt i meget nært Samarbejde med Ledelsen af Frihedsbevægelsen her i Danmark og udført fra det Hovedkvarter, hvorunder Kampen i Danmark førtes.

I § 1, Stk. 4, findes Bestemmelsen om, at de saarede eller faldne Militærpersoner fra 9. April 1940 og 29. August 1943 samt søfarende ikke omfattes af Lovforslaget. For Søfolkens Vedkommende er der henvist til Lov af 19. December 1936 og til en endnu ikke vedtaget Lov, der for Tiden ligger i Udvalg. Man maa vel gaa ud fra, at Udvalgsbetænkningen bliver færdig, saa Søfolkens nye Lov og Erstatningsloven kan passere Tingene samtidig. Det kan kun vække Tilfredshed, at Søfartens og Frihedskampens Ofre behandles efter praktisk talt samme Regler og med praktisk talt de samme Ydelser.

Der er visse Udtalelser i Bemærkningerne til Lovforslaget og ogsaa i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, som jeg meget gerne vilde have videreført. Jeg er klar over, at Sagerne angaaende militære Ofre henhører under Statsministeriet, men jeg vil alligevel spørge den højtærede Minister for særlige Anliggender, om der ikke kan komme en Udtalelse om dette Spørgsmaal: Er der noget Omraade, hvor de militære Invalidere eller efterladte vil faa en daarligere Stilling end de søfarendes og Frihedskampens Invalidere og efterladte?

Resten af Afsnit 1 og Afsnit 2 om Hædersgaverne kan kun give Anledning til at udtale Tilfredshed med, at Satserne for baade Invalidere og efterladte er blevet saa gode, at man med Rette kan sige, at de paagældende frigøres for alvorlige Bekymringer.

Med Hensyn til Afsnittet om Tort og Lidelse vil jeg ligesom den ærede socialdemokratiske Ordfører sige, at jeg standser ved Bemærkningerne om Aldersgrænsen paa 18 Aar. Jeg vil tro, at naar der bliver ført nogen Forhandling om denne Aldersgrænse, vil den uden stor Vanskelighed falde væk, fordi man i de faa Tilfælde, hvor unge under 18 Aar er blevet underkastet Frihedsberøvelse, vil se af de paagældendes hele Indsats og Holdning, at denne Aldersgrænse er ganske urimelig. Jeg har et konkret Tilfælde, hvor en ung Mand under 18 Aar har været udsat for Frihedsberøvelse og Deportation til Tyskland. Han var 16 Aar, da han blev arresteret i August 1944 for Sabotagevirksomhed i Vestjylland. Han blev deporteret til Tyskland i Novem-

ber 1944, var med i en Sygetransport til Sverige i April 1945 og kom her til Landet dødssygt af Tuberkulose i Maj 1945. Hele hans Indsats og hele hans Sag er saadan, at det vilde være ganske urimeligt, hvis vi skulde komme til ham og sige, at han paa Grund af Alder ikke er fundet værdig til at faa Del i den Erstatning, som alle andre faar for Tort og Lidelse.

Afsnit 4 om Erstatning for Tingsskade kan vi for vort Vedkommende ogsaa give Tilslutning. Vi havde fundet det ønskeligt, om man havde kunnet undgaa den Maksimalgrænse, som er fastsat. Der er ganske vist et godt og tilsyneladende sikkert Argument i dette, at Forslaget om disse Maksimalbeløb støtter sig til Krigsforsikringslovgivningen; men man kunde hævde, at nu da Krigen er forbi og de Skader, der er paaført danske Statsborgere, kan overses og i mange Tilfælde vel allerede er opgjort, kunde det lade sig gøre at se bort fra disse Maksimalgrænser.

Til Afsnit 5, Støtte til Paabegyndelse eller Fortsættelse af Virksomhed eller Uddannelse samt til Genoprettelse af særlige Tab, det Afsnit, som staaer med den største samlede Udgift, vil vi bemærke, at vi meget gerne havde set, at der havde været Mulighed for en lettere Adgang til at gaa ud over det fastsatte Maksimalbeløb, 5 000 Kr. Vi vilde ikke have haft noget imod, at Beløbet var blevet sat noget højere, f. Eks. til 10 000 Kr., fordi der saa havde været Mulighed for at hjælpe en Del mindre selvstændige næringsdrivende paa en rimelig Maade med at sætte Forretningen i Gang igen. For Folk af denne Kategori er den foreslaaede Grænse meget snæver. Vi har bemærket os Muligheden for i disse Tilfælde at benytte § 63, men Vejen gennem Finansminister og Finansudvalg er jo somme Tider lang og trang — og bør ogsaa være det —, og vi kunde nok have tænkt os, at Erstatningsraadet med Hensyn til Administrationen af Afsnit 5 havde faaet lidt friere Hænder.

Om Lovforslaget som Helhed er det imidlertid vor Opfattelse, at det er et godt Forslag, og jeg vil gerne slutte med at sige den højtærede Minister Tak for dette Forslag, ligesom jeg synes, der er Grund til at sige den højtærede Minister Tak for, at Rigsdagen, som det er nævnt af adskillige af de foregaaende Ordførere, faar Mulighed for at gøre Loven endnu bedre.

Oluf Pedersen: Det foreliggende Lovforslag om Erstatning til Besættelsestidens Ofre forekommer mig at være en besynderlig